

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 833/2025
26.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Иванковића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Иванковића, адвоката Војислава Бајуновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.56/24 од 22.11.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 48/25 од 14.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Иванковића, адвоката Војислава Бајуновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.56/24 од 22.11.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 48/25 од 14.04.2025.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К.бр.56/24 од 22.11.2024. године окривљени Иван Иванковић је оглашен кривим да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од седам година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору почев од 13.01.2024. године па надаље.

Истом пресудом је према окривљеном, на основу члана 84. КЗ, изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара, која ће се извршити у заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, а време проведено у установи за лечење се урачунава у казну затвора. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, и на име трошкова кривичног поступка износ од 29.707,00 динара, а Вишем јавном тужилаштву у Шапцу износ од 80.824,60 динара, у року од петнаест дана по правноснажности пресуде, као и да оштећеној АА плати трошкова кривичног поступка на име заступања пуномоћника, а о

висини осталих трошкова ће бити одлучено посебним решењем. Оштећена АА је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 48/25 од 14.04.2025. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљеног Ивана Иванковића и потврђена пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.56/24 од 22.11.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Ивана Иванковића, адвокат Војислав Бајуновић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде у делу одлуке о кривичној санкцији тако што ће окривљеном изрећи блажу казну или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног Ивана Иванковића, адвокат Војислав Бајуновић истиче да у списима предмета егзистирају службене белешке–обавештења примљена од грађана које су сачињене у складу са одредбом члана 288. ЗКП, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка, јер суд током поступка није донео решење о издвајању наведених белешки сходно одредби члана 237. и 407. ЗКП, стављају истих у посебан запечаћени омот и достављају судији за претходни поступак на чување до правноснажног окончања поступка.

Врховни суд је наводе браниоца окривљеног у овом делу оценио као неосноване из разлога што је одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама законика о кривичном поступку не може заснивати. Како из образложења пресуде Вишег суда у Шапцу К.бр.56/24 од 22.11.2024. године не произилази да се наведена пресуда заснива на службеним белешкама о обавештењима примљеним од грађана, које се налазе у списима предмета под бројем 1/1, 2/1, 3/1, 4/1, 5/1, 6/1, 7/1, 8/1, 9/1, 10/1, 11/1, 12/1, 13/1, 18/1, 43/7 и 78/3, јер на страни шест образложења, у делу где се набрајају докази које је суд извео, нису набројане наведене службене белешке, нити се у осталом делу образложења пресуде исте помињу, нити се суд бавио садржином истих, то су наводи браниоца окривљеног у овом делу оцењени као неосновани.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да је у погледу кривичног дела које је предмет

оптужбе примењен закон који се не може применити. Наведено бранилац образлаже наводима да је првостепени суд нашао да је окривљени кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ извршио са директним умишљајем, иако је умишљај окривљеног био усмерен на лишење живота ББ, а не оштећене АА, у односу на коју је окривљени поступао из нехата, а у прилог наведеном говори то да је окривљени добровољно одустао од даљег повређивања оштећене и да убодни канал није био 15 цм, колико је била дужина ножа. Имајући наведено у виду, по оцени браниоца, у радњама окривљеног се евентуално могу стећи елементи кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. или 2. КЗ или кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ.

Одредбом члана 113. став 1. КЗ је прописано да ко другог лиши живота, казниће се затвором од пет до петнаест година.

Одредбом члана 30. КЗ је прописано да ко са умишљајем започне извршење кривичног дела, али га не доврши, казниће се за покушај кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора од пет година или тежа казна, а за покушај другог кривичног дела само кад закон изричито прописује кажњавање и за покушај.

Изреком пресуде Вишег суда у Шапцу К.бр.56/24 од 22.11.2024. године окривљени Иван Ивановић је оглашен кривим да је дана 13.01.2024. године, у преподневним сатима у ..., у улици ..., у помоћном објекту оштећене АА из ..., у стању битно смањене урачунљивости и свестан забрањености свог дела, са умишљајем покушао да лиши живота оштећену АА из ..., тако што је са ножем у руци ушао у двориште оштећене говорећи да ће је убити, услед чега је оштећена побегла у помоћну просторију која је у наставку њене куће, затворивши врата за собом, али је оптужени употребом физичке снаге отворио улазна врата, а потом ушао у унутрашњост ове просторије, те је ножем који је донео са собом ударио оштећену два пута у пределу груди, наневши јој тиме тешку телесну повреду изражену у виду убодине у пределу десне дојке, са почетном раном промера 3 цм и пружањем кроз меко ткиво дојке, као и убодину са почетном раном промера 3 цм, лоцираном непосредно изнад горњег спрата трбуха (у предње-доњем делу средогруђа) и пружањем кроз читав предњи трбушни зид, а без повреда на виталним трбушним органима, након чега је одмах ухапшен од стране полицијских службеника ПС Богатић који су дошли у двориште оштећене ради интервенције, пошто су претходно позвани од стране оштећене и обавештени да се испред њеног дворишта налази оптужени који има нож у руци и тиме спречили оптуженог да доврши започето дело, при чему је оптужени био свестан свог дела и хтео његово извршење, чиме је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и то како објективна, која се односе на радње окривљеног, односно да је окривљени покушао да лиши живота оштећену АА, као и субјективна обележја, односно да је окривљени поступао у стању битно смањене урачунљивости и био свестан забрањености свог дела, био свестан свог дела и хтео његово извршење. Имајући у виду наведено, наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да се у радњама окривљеног

евентуално стичу елементи кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. или 2. КЗ или кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ, односно да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени су као неосновани.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног суштински истиче повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводећи да је изрека пресуде неразумљива и да постоји несагласност о чињеницама које су предмет доказивања и записницима о исказима датим у поступку, као и да у изреци пресуде није описан нож као средство извршења кривичног дела, односно колика је укупна дужина ножа, колика је дужина сечива и каква је дршка.

Како повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

